

vil blive andet, end hvad der fandt Sted, indtil Loven af 20de April 1888 udkom. Jeg skal gerne indrømme, at Forholdet kan være lidt forfælsket i den sidste Henseende i Landjurisdiktioner og i de større Købstæder saa vel som i de Landjurisdiktioner eller Klækker, hvad man vil kalde det, som nærme sig til de større Købstæder, navnlig Frederiksberg; men paa den anden Side vil jeg dog have Betænkelse ved at gøre det til Regel, at man i Købstæderne ligesom i København skulde henvende sig til, det maatte vel i Købstæderne altsaa blive Kommunalbestyrelserne og ikke til Magistraten; thi jeg tror, at Forholdet i de mindre Købstæder er anderledes. Men jeg skal over for de Bemærkninger, der fremkom fra et æret Medlem, i denne Henseende udtale, at paa de Steder, hvor man har en hel stor ordnet og lønnet Administration af Fattigvæsenet, saaledes som Tilfældet jo er paa Frederiksberg og formodentlig ogsaa i enkelte af de større Købstæder, indser jeg ikke, at der kan være det allermindste i Vejen for, at der træffes en fast Aftale mellem Politimesteren og disse Kontorer, gaaende ud paa, at han tilstiller dem saadanne Sager, som der her er Tale om, saa at der meddeles dem alle de fornødne Oplysninger, og de ogsaa eventuelt kunne saa iværksat de Skridt, som de anse for fornødne. Jeg kan ikke stønne, at der kan være Tale om, at Barnemoderen kan gøre nogen Indvending imod, at hun paa Politikontoret faar den Bested, at de sige til hende: Gaa der og derhen, og der paa det Kontor vil saa det øvrige nødvendige ske; og skulde hun have saa meget imod at gøre det, hvad der vel neppe vil falde saadanne Mennesker ind, vil i alt Fald Politimesteren ved en Betjent kunne sende samtlige Aktstykker hen paa det Kontor; en saadan fast Aftale vil maatte ogsaa blive truffet paa mange Steder, da den vil være til gensidig Bekvemmelighed, ikke blot for Politiet, men ogsaa for vedkommende Fattigvæsen. Jeg antager derfor ikke, der er det allermindste til Hinder for, at den Slags Aftaler træffes og gennemføres.

Dernæst er det andet vigtige Punkt, hvori den nuværende Tilstand er forandret, altsaa dette, at naar Barnefaderen vides at være død eller at have forladt Landet, eller der dog er Grund til at tro det, saa afvises straks Barnemoderens Begæring om forlods Udbetaling fra Kommunen af Alimentationsbidrag. Det var et Punkt, som var Genstand for megen Strid, da Loven af 20de April 1888 forhandlede, dette Punkt, om Kommunen skulde være forpligtet til at blive ved at betale Underholdsbidraget, naar

Barnefaderen var død eller udbændret. Man var meget vel opmærksom paa Spørgsmaalet. Det var ikke det, der var i Vejen, at man ikke saa dette Spørgsmaal og saa paa en vis Maade kom til i Loven at sige noget andet, end hvad man egentlig mente. Spørgsmaalet blev virkelig diskuteret, navnlig i Folketinget, og Afgørelsen der blev truffen med ikke linderlig stort Overtal. Der var kun temmelig kneben Majoritet for at gaa den Vej, man gik, nemlig at Underholdsbidraget skulde vedblive, uagtet Faderen var udbændret. Denne Regel har vakt megen Misforståelse, som den ærede sidste Taler fremhævede, og jeg ser heller ikke rettere, end at det er en for vidtgaende Humanitet mod Barnemoderen at yde hende en Sikkerhed, der gaar saa vidt, at Kommunens Forpligtelser skulde vedblive ud over det Tidspunkt, hvor hun overhovedet kan holde sig til den paagældende, nemlig naar hun har forladt Landet. Det er jo imidlertid klart, at der kan ske — ja det er umuligt at undgaa, at der kan ske, Fejltagelser i den Henseende, i det det nemlig ofte kan stille sig saaledes, at man paa dette Sagens første Trin ikke med Sikkerhed ved endnu, om Barnefaderen er død eller har forladt Landet, men tvertimod gaar ud fra, at han er her endnu. Formodningen kan jo ikke være for, at han er død eller har forladt Landet, altsaa naar der ikke kan paavises noget i saa Henseende, gaar man ud fra, at han er her, og saa skal Bidraget forlods udbetales af Barnemoderens Opholdskommune, og de Penge ere da væk, om ogsaa det senere maatte vise sig, at han virkelig er død eller har forladt Landet. Saa bliver der Spørgsmaal om, hvem der skal bære det Tab, og det er med Hensyn hertil, at der i det sidste Punktum af næstsidste Stykke gives den Regel, at det Tab skal saa gaa paa den større Kommune, Amtskommunen, og her Staden. For det første forekommer der mig fra et principielt Synspunkt ikke det mindste at indvende derimod, og for det andet maa man huske paa, at Sagen praktisk talt kun har en ringe Betydning, for det er jo kun dette enkelte Alimentationsbidrag, der gælder. For Fremtiden holder man op, saa det er ikke noget stort pekuniært Spørgsmaal; det vil i Almindelighed blive meget lille. At Barnemoderens Opholdskommune skal udrede Bidraget, er jo en stor Fordel for Moderen, og ogsaa en stor Simplifikation i selve Fremgangsmaaden, thi den Kommune er jo givet, man ved altid, hvilken Kommune der er hendes Opholdskommune, hvorimod det, saaledes som Loven nu forlanger, at udfinde, hvor Barnefaderens Opholdskommune er, undertiden